

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου Νόμου «περὶ κωλύσεως τῆς ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1961 ὑπογραφείσης καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐν Ρώμῃ Διεθνούς Συμβάσεως «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐντεταλμένων νὰ δέχωνται τὰς ἀναγνωρίσεις ἐξωγᾶμων τέκνων ἀρχῶν».

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Διὰ τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου Νόμου σκαπεῖται ἡ νομοθετικὴ κώρυσις τῆς Διεθνούς Συμβάσεως «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐντεταλμένων νὰ δέχωνται τὰς ἀναγνωρίσεις ἐξωγᾶμων τέκνων ἀρχῶν», ἡ ὁποία ὑπεγράφη καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τὴν 14τὴν Σεπτεμβρίου 1961 εἰς τὴν Ρώμην, με σκοπὸν τὴν παροχὴν δυνατότητος εἰς τοὺς ὑπάρχουσ ἐκαστοῦ τῶν ὑπογραψάντων αὐτὴν Κρατῶν—Μελῶν νὰ προβαίνουν εἰς ἀναγνωρίσεις ἐξωγᾶμων τέκνων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν λοιπῶν συμβαλλομένων Κρατῶν, ὡς θὰ ἠδύναντο νὰ πράξουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ ἰδίου αὐτῶν Κράτους.

Εἰδικώτερον:

Διὰ τοῦ ἀρθρου 1 τῆς Συμβάσεως καθορίζεται ἡ ἔννοια τῶν εἰς τὴν Σύμβασιν ἀπαντωμένων ὄρων «ἀναγνώρισις μετὰ σχέσεως τέκνου» καὶ «ἀναγνώρισις ἀνευ σχέσεως τέκνου».

Διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τῆς Συμβάσεως ὀρίζεται ὅτι: εἰς τὸ ἔδαφος τῶν συμβαλλομένων Κρατῶν τῶν ὁποίων ἡ νομοθεσία προβλέπει μόνον τὴν «ἀνευ σχέσεως τέκνου» ἀναγνώρισιν, ἐπιτρέπεται ὅπως οἱ ὑπάρχουσι τῶν λοιπῶν Κρατῶν—Μελῶν, τῶν ὁποίων ἡ νομοθεσία προβλέπει τὴν «μετὰ σχέσεως τέκνου» ἀναγνώρισιν, προβαίνουν εἰς ἀναγνώρισιν αὐτῆς τῆς μορφῆς.

Διὰ τοῦ ἀρθρου 3 τῆς Συμβάσεως ὀρίζεται: τὸ ἀντίστροφον τοῦ προηγουμένου, δηλ. ὅτι: εἰς τὸ ἔδαφος τῶν συμβαλλομένων Κρατῶν τῶν ὁποίων ἡ νομοθεσία προβλέπει μόνον τὴν «μετὰ σχέσεως τέκνου» ἀναγνώρισιν, ἐπιτρέπεται ὅπως οἱ ὑπάρχουσι λοιπῶν συμβαλλομένων Κρατῶν, τῶν ὁποίων ἡ νομοθεσία προβλέπει τὴν «ἀνευ σχέσεως τέκνου» ἀναγνώρισιν, προβαίνουν καὶ εἰς ἀναγνώρισιν «ἀνευ σχέσεως τέκνου».

Διὰ τῶν ἀρθρων 4 καὶ 5 τῆς Συμβάσεως ὀρίζεται ὅτι: αὐτὴ δηλώσεις ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῶν προηγουμένων ἀρθρων περὶ ἀναγνώρισεως «μετὰ» ἢ «ἀνευ» σχέσεως τέκνου δέον νὰ κατατίθενται εἰς τὸν ληξίσχον ἢ ἄλλην ἀρμοδίαν Ὑπηρεσίαν, κατὰ τὸ δίκαιον τὸ ἔργον εἰς τὸ συμβαλλόμενον Κράτος εἰς τὸ ὁποῖον ὑποβάλλονται, ἀναφερομένης ἀπαρατήτως καὶ τῆς ἰθαγενείας τοῦ θηλοῦντος. Κενυρωμένα ἀντίγραφα τῶν κατ' ἀκολουθίαν τῶν δηλώσεων πράξεων παρέχονται ἀτελῶς εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Διὰ τοῦ ἀρθρου 6 τῆς Συμβάσεως καθορίζονται τὰ τῆς κωλύσεως αὐτῆς ὑρ' ἐκαστοῦ τῶν Κρατῶν—Μελῶν, ὡς καὶ τὰ τῆς γνωστοποιήσεως εἰς αὐτὰ ἐκαστῆς ἐπικυρώσεως, μερὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς Προσωπικῆς Καταστάσεως.

Διὰ τοῦ ἀρθρου 7 τῆς Συμβάσεως ὀρίζεται ὁ χρόνος ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς δι' ἕκαστον τῶν συμβαλλομένων Κρατῶν.

Διὰ τοῦ ἀρθρου 8 ρυθμίζονται τὰ τῆς ἐκτάσεως ἐφαρμογῆς τῆς Συμβάσεως εἰς τὴν ἐπικράτειν ἐκαστοῦ τῶν συμβαλλομένων Κρατῶν.

Διὰ τοῦ ἀρθρου 9 παρέχεται ἡ δυνατότης προχωρήσεως εἰς τὴν Σύμβασιν πικτὸς Κράτους—Μέλους τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς Προσωπικῆς Καταστάσεως, καθοριζομένης καὶ τῆς πρὸς τοῦτο διαδικασίας.

Διὰ τοῦ ἀρθρου 10 τῆς Συμβάσεως παρέχεται ἡ δυνατότης ἀναθεωρήσεως αὐτῆς καὶ καθορίζεται ἡ σχετικὴ διαδικασία.

Τέλος, διὰ τοῦ ἀρθρου 11 καθορίζεται ὁ χρόνος διαρκείας τῆς Συμβάσεως, ἡ δυνατότης ἀνανεώσεως σιωπηρῶς αὐτῆς καὶ προβλέπονται τὰ τῆς καταγγελίας τῆς ὑπὸ τῶν μεταχόντων αὐτῆς Κρατῶν.

Εἰς τὴν κώρυσιν τῆς προκειμένης Συμβάσεως ἀποβλέπει τὸ ὑπὸ κρίσιν σχέδιον Νόμου, διὰ τοῦ ἀρθρου 1 αὐτοῦ, διὰ δὲ τοῦ ἀρθρου 2 τούτου ὀρίζονται ὡς ἀρμοδίαι ἀρχαὶ ἐνώπιον τῶν ὁποίων θὰ γίνωνται αἱ δηλώσεις ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῶν ἀρθρων 2 καὶ 3 τῆς Συμβάσεως τὰ κατὰ τόπους ἀρμοδία ληξίσχη καὶ συμβολαιογράφοι.

Ἐν ὄψει δὲ τοῦ ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ὡς ἄνω Συμβάσεως καὶ παρ' ἡμῶν θὰ εἶναι ἐπιωφελέης, προφύρασα τὰς διεθνεῖς σχέσεις τῆς Χώρας μας, παρακλιθεὶς ὅπως ἡ Βουλὴ περιβάλῃ τὸ ὑπὸ κρίσιν σχέδιον Νόμου διὰ τῆς φήρου τῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 30 Ἰανουαρίου 1978

Οἱ Ὑπουργοί

Ἐξωτερικῶν
ΓΕΡΓΙΟΣ ΠΑΛΛΗΣ

Ἐσωτερικῶν
ΧΡΙΣΤΟΦ. ΣΤΡΑΤΟΣ

Δικαιοσύνης
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ

Περὶ κωλύσεως τῆς ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1961 ὑπογραφείσης καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ρώμῃ, Διεθνούς Συμβάσεως «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐντεταλμένων νὰ δέχωνται ἀναγνωρίσεις ἐξωγᾶμων τέκνων ἀρχῶν».

Ἄρθρον πρῶτον.

Κυροῦται καὶ ἔχει ἰσχύον νόμου ἡ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος, ὡς μέλους τῆς Διεθνούς Ἐπιτροπῆς Προσωπικῆς Καταστάσεως, ὑπογραφείσα ἐν Ρώμῃ, τὴν 14τὴν Σεπτεμβρίου 1961 Διεθνῆς Σύμβασις, ἀρρωῶτα εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐντεταλμένων νὰ δέχωνται τὰς ἀναγνωρίσεις ἐξωγᾶμων τέκνων ἀρχῶν, τῆς ὁποίας τὸ κείμενον ἔπεται, ἐν πρωτοτύπῳ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ ἐν μεταφράσει, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.